El futur de Cap Roig.

Baix Empordà | 04-07-2010 | 00:50

*JOAN RIBAS

Diumenge passat es va celebrar jornada de portes obertes als jardins de Cap Roig. La gent s'hi va anar aplegant a mitja tarda, sense que es produïssin aglomeracions perquè l'assistència no passava de discreta. Pensàvem tenir ocasió de visitar per fora i per dins el castell que el matrimoni Woevodsky va edificar entre el 1927 i el 1936. De fet, és una construcció que recorda molt aquelles joguines d'Exin Castillos que van estar de moda entre els infants. Tot és fals, llevat d'algunes peces que el bon Nicolay va arreplegar de masies i castells autèntics, a l'època que també ho feia el senyor Ensesa per decorar Senya Blanca, a s'Agaró, i les va col·locar aquí i allà.

La jornada va ser en realitat de portes mig obertes, perquè estava vedat el pas a la planta noble de l'edifici. Així que ens vam haver d'acontentar amb el claustre civil, a la planta baixa, i els voltants, que no tenen cap interès, si no és pel seu caràcter insòlit en aquell indret. Els jardins, d'altra banda, sembla que no conserven l'esplendor d'altres moments. Tal vegada encara es refan de les últimes tempestes de neu. Aquí també s'observa l'existència de molts camins vedats que fan breu el recorregut. En canvi, el que resulta d'un interès i una bellesa extraordinària és la vista que s'escampa sobre el mar de Calella. Des de l'altura cobra un blau intensíssim que es contempla enmig de la munió de fulles verdes que s'aboquen fins a la superfície marina. Cal reconèixer que el matrimoni rus va tenir visió pel que fa a la troballa dels llocs. Només aquesta imatge justifica la visita.

Llàstima que el panorama actual queda retallat per l'extraordinari embalum de l'escenari, les grades i les construccions auxiliars on té lloc el festival. No vam entendre prou bé la disposició del públic, que ha de seure d'esquenes al mar, perdent-se la possibilitat de seguir els espectacles amb una visió natural amplíssima i observar els llums de les barques mentre escolten un concert. Hom recordava el teatre de Taormina, a Sicília, on els grecs, i després els romans, construïren el magnífic teatre, que encara funciona, amb el mar i l'Etna com a decorat sublim al darrera! És clar que al públic que acudeix al festival de Cap Roig veure el mar li importa poc, perquè la majoria ja tenen els seus xalets amb vistes al mar.

Recentment ha començat el festival d'enguany, tallat del mateix patró que els anteriors, i amb Julio Iglesias com a atracció màxima (!). Sentim una certa vergonya aliena, en veure com s'explota el nostre provincianisme. És possible que l'any vinent canviï tot, llevat que encara restin contractes

signats des de fa temps i s'hagin de complir. Recordem que aquest és un dels patrimonis que Girona entregarà al domini de Barcelona, tal com fa molts anys va fer-ho amb les ruïnes d'Empúries. I és que el malson de les operacions financeres esguerrades comportarà enormes pèrdues patrimonials ?com ara Cap Roig o la Fontana d'Or? impossibles de valorar en termes econòmics. També amb això serem una colònia. Però no cal preocupar-se: aquesta setmana l'assemblea de Caixa de Girona va aprovar amb una amplíssima majoria la gestió portada a terme pel seu consell d'administració durant aquest any. Costa d'entendre, tot i conèixer bé la manera com funciona aquella assemblea. En vista dels fets que han passat, el menys esperat era una estirada d'orelles. Però ni això! És allò que es diu en un enterrament: «No tinc paraules.»

Fuente: Avui
Autor: Avui